

Alle dagen vaderdag

Ruud van Gessel verhaalt over zijn vader: een man in de war

Eindelijk echt gehuild

“Wanneer heb jij voor het laatst echt gehuild?” Het is een vraag die nog wel eens voorbij wil komen op een feestje. Een lach en traan liggen blijkbaar echt dicht bij elkaar. Ik heb daar sinds kort weer een antwoord op, maar ik denk bij huilen toch het eerst aan mijn vader.

De laatste keer dat hij gehuild heeft, is nog maar kort geleden. De thuiszorg had gebeld dat er weer van alles kapot was. De deur van de wasmachine ging niet meer open, het licht in de badkamer was kapot, twee van zijn broeken waren versleten en de riem kapot, er moest nieuw bedgoed komen, zijn sokken waren op én hij had geen kam meer! Uiteindelijk viel het me allemaal mee. De deurknop van de wasmachine was inderdaad afgebroken, maar dat mag na 12 jaar, vond ik. En inderdaad kon mijn vader wel een paar mooie nieuwe kleren gebruiken, dus die kocht ik.

“Ik kan wel huilen, ik ben alleen” zei hij toen ik ze kwam brengen, liggend op de bank. Moe was hij, versleten, op. En nog veel belangrijker... hij hilde – al leek het net niet echt. Hij moest plassen, zei hij, terwijl hij nooit moest plassen als ik er was. Nu moest ik hem voor het eerst helpen om naar de wc te gaan.

Dat een ouder weer kind wordt, vind ik geen reden tot huilen, ook al is het je eigen vader of moeder. Ik vond het dramatischer dat mijn vader steeds vaker liet weten dat hij eenzaam was. Dat gevoel projecteerde hij vervolgens op mij en mijn broer. Wij kwamen volgens hem nooit langs, dat hij elke dag wel vijf keer belde was niet waar en hij zag of sprak ons nooit, ook al hadden we nog maar vijf minuten geleden afscheid genomen.

Die vijf minuten werden er vier, en die vier maal zestig seconden werd vanzelf één minuut. Nu duurt zijn memorie nog hooguit vijf seconden. Meer dan tachtig jaar zijn verdampt in acht maanden van de 21ste eeuw.

Het lijkt alsof mijn vader niet meer kan huilen, alsof hij moet oppassen om zijn tranen te laten stromen, omdat zijn ogen dan misschien voorgoed gesloten blijven. Ik zag voor het eerst op die middag dat hij óp was. Op, als zijnde verbruikt, afgebrand, gelaten, zo het woord zou bestaan: *afgeliefd*. Een oude man die zijn liefde aan het opgeven was.

Ik was niet de enige die het zag. Mijn broer zag het, de kankers van de thuiszorg, de burens en Poekie de poes die vanaf de trap naar zijn hijgende baasje op de bank keek. Baas is op weg naar het einde. Halverwege de zomer is hij ingestapt, maar de eindbestemming heeft hij nog niet bereikt.

Hij zag ons nooit, ook al hadden we nog maar vijf minuten geleden afscheid genomen

Ik denk terug aan de magistrale vakanties naar Griekenland met de Kever: alle vriendjes mochten mee. In de kast liggen de dia's van die zonnige dagen te wachten op betere tijden. We gaan ze nog één keer samen bekijken, mijn vader en ik. Maar ik zie dat hij na meer dan tweeëntachtig jaar eindelijk wil toegeven aan de onontkoombaarheid.

Op weg naar mijn werk in Hilversum wacht ik voor het stoplicht van het Mediapark. Voordat het stoplicht op groen springt, heb ik eindelijk zelf weer eens echt gehuild.

Ruud van Gessel

www.ruudvangessel.nl